

ריימונד

מאת רני שפיגלר

ביום שישי בבוקר ירד גשם. היה קר. בקושי הצלחתי לקום מהמיטה. בסוף הצלחתי, והלכתי למקרר לראות אם יש מה לאכול. לא היה. לבשתי את הז'קט קורדרוי וירדתי בתחתונים למכולת של צמח. מאתיים דולר לחודש אני משלם ואפילו שוקולד למריחה אין במקרר. גם כן המקרר הזה, רק חסר שגם הוא היה נכנס לחלום שחלמתי אתמול בלילה. חצי מהזמן הוא מקצר לי את כל הדירה, או מרטיב אותה. חשבתי לעולל משהו למקרר, לפחות לארגז הירקות, בפרט עכשיו, כשבעלת הבית מתכוונת לזרוק אותי. אתמול היא הודיעה לי. לא בעל-פה, חס וחלילה. היא השאירה לי פתק מקומט בתיבת הדואר. בעצם, כבר כמה ימים שלא הצצתי לראות מה יש בתיבה, אז יכול להיות שהיא שמה את זה אפילו לפני שבוע. צמח לא היה במכולת, אבל הבת שלו החליפה אותו.

פתאום שמתי לב לזה שאני חצי ערום. היה איזה רגע של מבוכה ביני לבת של צמח. הייתי צריך ללבוש משהו, אבל הרחוב שאני גר בו כל כך קטן, שאתה יכול ללכת ממספר 2 עד מספר 6, בלי שתרגיש שיצאת בכלל מהדירה שלך. "אתה קבוע כאן", הבת של צמח שאלה והמשיכה להציץ לי איפה שהתחתונים יוצרים חלון. "כן", עניתי, אבל בעצם רציתי ללכת משם. היא נראתה בסדר, הבת של צמח, לא כמו אשתו, אבל בסדר. היא הסתובבה בלי חזייה. היה עוד רגע מבוכה. "אז איך קוראים לך", שאלתי, כי זה היה לי מסובך מדי להתייחס אליה בתור "הבת של צמח" כל הזמן. "נעמה", היא אמרה, "אבל כולם קוראים לי הבת של צמח". הפטמות שלה היו כהות. היא לא שאלה איך קוראים לי. המכולת של צמח הייתה קטנה, והייתי מסוגל להמשיך לדבר אתה בזמן שאספתי את המצרכים. היא הגישה לי שקית ניילון כדי לשים את המצרכים בפנים. שאלתי אותה אם השקית תחזיק במעמס, והיא הרגיעה אותי, ממש כמו שצמח נהג לעשות. כשהיא עזרה לי להכניס את השוקולד למריחה לשקית, הידיים שלנו נגעו, ולרגע החזקתי לה את כף היד. הפטמות שלה היו כהות.

היא עשתה לי את החשבון. זה עלה 30.65 שקל ש"ח, ונעמה עיגלה את הסכום למטה. היה לי רק שטר של חמישים. "יש לך ששים אגורות", נעמה שאלה, ואני עניתי שאין לי. הפטמות שלה היו כהות. היא עשתה פרצוף כזה שאין לה עודף, ויצאה לרגע מהחנות. פתאום ראיתי שהזין שלי ממש בולט מהחלון של התחתונים. משכתי את החולצה שלי למטה, אבל זה לא עזר. כשהיא חזרה עם שטר של

עשרים ביד, אמרתי בלי לחשוב, "רוצה לקפוץ לדירה שלי, זה בבוקי בן-יגלי 4, קומת קרקע". היא הנהנה. "בשניים-עשרה אבא שלי מגיע להחליף אותי".

חזרתי הביתה, ובדקתי את הדואר. חוץ מדברים של דיוור ישיר, לא היה שם כלום. חשבתי על הפתק של בעלת הבית. נשאר לי רק יומיים למצוא דירה חדשה, והיא לא הייתה מוכנה לשמוע מכלום. כשעליתי במדרגות נקרעה לי השקית והמצרכים התגלגלו במדרגות. הייתי צריך לרדת בחזרה ולקחת את הערגליות. ליתר בטחון, הצצתי שוב בדואר. עליתי לדירה ולבשתי מכנסי טריינינג. לקחתי יום חופש מהעבודה, והיה לי כל הזמן שבעולם. (בעצם, רק יום). החלטתי לחכות עד שנעמה תבוא, וחיטטתי באף. קצת אחרי שניים-עשרה היא דפקה על הדלת.

הדירה שלי נראתה ממש רע. הייתי צריך לנקות קצת במקום לחטט באף. היא לבשה חולצה משובצת ארוכה, שהגיעה לה עד לברכיים. היא לא הייתה גבוהה במיוחד. היו כתמים של קפה בכל מקום, ואחרי החלום שהיה לי בלילה שעבר החדר שלי נראה זוועה. התחלתי לספר לה שנקרעה לי השקית שהיא נתנה לי. נעמה צחקקה, ואמרה שהיא הייתה צריכה להציע לי לעטוף את המצרכים בשתי שקיות. "איפה שרתת בצבא", שאלתי אותה. "עזוב, אתה לא תאמין", היא הייתה נבוכה קצת וניסתה לסלק קווצות שיער מהפנים שלה. העיניים שלה היו כהות. "בחיל חינוך", היא אמרה. "באמת? דוד שלי שירת שם", שיקרתי לה. לא האמנתי שיש עוד חיל כזה.

ככה המשכנו לדבר, עד שהתחיל להחשיך, ורוח די נעימה התחילה להיכנס לדירה. באמצע צלצל הטלפון כמה פעמים, אבל לא עניתי. רק פעם אחת, כשהצלצולים היו ממש טורדניים, הרמתי את השפופרת, אבל זאת הייתה טעות במספר. חזרתי לספה, והפעם התקרבתי אליה. היא נצמדה אלי, והתחלתי לשחק לה ביד. היא לא התנגדה, ואני לחצתי לה על העורף, ומשכתי אותה אלי. התנשקנו נשיקה קצרה כמו הרחוב שאני גר בו, ואז עוד אחת ארוכה.

אחרי שגמרנו, התהפכתי ושכבתי על הגב בעיניים פקוחות. הייתי צריך סיגריה. לבשתי תחתונים, והלכתי למטבח. לא היו שם סיגריות. המקרר היה מקולקל לגמרי, וכל הרצפה הייתה רטובה. קיללתי בשקט את בעלת הבית. מחר אני אצטרך להתחיל לארוז, ולרדת למשרד התיווך. בינתיים, אני מניח שאחותי תקבל אותי לכמה שבועות. היא גרה בעין בוקק עם החבר שלה. הם אמורים להתחתן בקיץ. בפעם הקודמת שעברתי דירה, ישנתי שם איזה שבועיים. ניסיתי שלא להעיק עליהם יותר מדי, כמעט שלא הייתי בבית. אבל ביום האחרון שהייתי שם, היה נדמה לי שאחותי מפלרטטת אתי.

יצאתי לבדוק אם יש דואר. הייתה סיגריה, וחשבון טלפון. לקחתי את הסיגריה ואת החשבון וחזרתי לדירה. לבשתי טריינינג. נעמה שאלה אותי אם יש לי עוד סיגריה. אמרתי לה שמצאתי את הסיגריה בתיבת הדואר, ושאין לי עוד אחת. "אז לא חשוב", היא אמרה. אמרתי לה שאני יכול לרדת לקיוסק להביא קופסא. זה ייקח שתי דקות. "טוב", היא אמרה בקול מתפנק. נשכבתי לידה, ונשקתי אותה. התהפכתי ונשכבתי לשמאלה. "אתה יודע", היא אמרה בקול צרוד של אחת שצריכה סיגריה, "כשהייתי קטנה, גר אתנו בבית הדוד שלי, אח של אבא שלי. אני לא זוכרת איך קראו לו. אני לא זוכרת כלום מהתקופה ההיא. היה לנו עציץ גדול בסלון, ואני זוכרת שפעם אחת הוא נעמד מתחת לעציץ ואיים שעד שלא משקים אותו הוא לא משקה את העציץ. וזה היה בכלל קקטוס. תחשוב מה דבר כזה יכול לעשות לילדה קטנה. הייתי חולמת על זה בלילות..."

"לי היה חלום אתמול בלילה. פגשתי את ריימונד קארבר, סופר אמריקני שאני מאד מושפע מכתובתו. הוא כבר לא בחיים".

"הייתי שואלת את אבא שלי על זה. הוא לא הבין מה נראה לי מוזר. הוא אמר שכל אחד צריך שישקו אותו לפעמים, אפילו אם הוא קקטוס. ניסיתי להסביר לו, אבל כלום לא עזר. עד שהדוד עזב, הוא לא השקה את הקקטוס והקקטוס לא השקה אותו. היה מין מאזן אימה כזה ביניהם."

לא היה לי מה להגיד. הסתובבתי הצידה והתבוננתי לרגע בכתמי האור על הקירות. המכוניות שעברו ברחוב גרמו לכתמים לרוץ על הקירות, כנתון במשוואה הבאה:

$$D \frac{\partial^2 n(x,t)}{\partial x^2} = \frac{\partial n(x,t)}{\partial t}$$

כאשר x הוא המרחק מנקודת ייחוס כלשהי, ואילו $n(x,t)$ היא צפיפות הכתמים סביב x בזמן t . כשנמאס לי להתבונן בכתמים, לבשתי מכנסי טריינינג ויצאתי החוצה. היה קר, וכשנשפתי יצא הבל סמיך מהפה שלי. נכנסתי למכולת של צמח. היא פתוחה גם בשעות האלה. עכשיו עבדה שם אשתו של צמח. היא נראתה עייפה קצת, אבל אני אהבתי איך שהיא נראתה. מזכרתי בשביל מה באתי לכאן, אבל היה לפני מישהו בתור. גם הוא רצה קופסת סיגריות. סוג מסוים מאד. אימא של נעמה הסתובבה והורידה מהמדף קופסה מהסוג שהגבר ביקש. זו הייתה הקופסה האחרונה מהסוג הזה שנשארה לה. הגבר שילם לה, וכשהוא הסתובב אלי ראיתי שזה ריימונד קארבר. זיהיתי אותו מייד לפי הפרצוף. "ריימונד קארבר", לחשתי בצרידות. התרגשתי. קארבר היה נרגש פחות. "כן". היה לו מבטא. הוא רצה לצאת מהחנות. היא הייתה קטנה מדי לשלושתנו, ואני חסמתי לו את היציאה. שמתי לב שהוא נבוכך במקצת. "אני מעריץ גדול שלך. אתה האב הרוחני שלי". המשכתי לחסום לו את הפתח. ואז הוא

ענה לי. הוא מזהה אותי, הוא קרא כמה סיפורים מהקובץ הראשון שפרסמתי. אמרתי לו שאלה עוד היו יצירות בוסר שלי. רציתי לבקש ממנו שיציץ בקובץ השני, היה לי עותק בדירה. אבל הוא רק אמר "רואים", ויצא. הוא כאילו עבר דרכי, כאילו הייתי אויר. הסתובבתי לאחור, והייתי יכול לראות את הגב שלו מתרחק ממני. הפה שלי היה פעור, אני בטוח. הסתובבתי לכיוון של אשתו של צמח. היא הסתכלה עלי, כאילו בשביל לראות מה אני אעשה. ואז צעקתי, "אידיוט". ריימונד נעצר. הוא הסתובב. "אתה בוסר", צווחתי. הוא הסתובב שוב. אז הרמתי איזה עציץ שעמד ליד הדלת. זרקתי עליו את העציץ. העציץ פגע במצח שלו, והוא נפל.

חזרתי מהמכולת. בדקתי את תיבת הדואר. היא הייתה ריקה. נכנסתי לדירה. יש יתרונות למגורים בדירת קרקע. לא צריך לעלות במדרגות האלה, ואתה קרוב לתיבות הדואר. אתה כל-כך קרוב, שאפשר לשמוע את הדוור מתקרב, ולצאת לראות איך הוא מכניס את המכתבים לתיבות, ולבדוק שהוא לא מתבלבל. התפשטתי ונכנסתי לחדר שלי. הרטיבות מהמקרר הגיעה כבר לשם. נעמה נרדמה. השמיכה שלה גלשה למטה, והיא הייתה חצי ערומה. הפטמות שלה היו בדיוק במקום שהשארתי לפני שיצאתי. הדלקתי לעצמי סיגריה והנחתי את הקופסא בצד. התיישבתי על המיטה עם הגב לנעמה. הסתובבתי לראות אותה. היא שכבה שם, ישנה, והדבר האחרון שהיא הייתה צריכה זה את הסיגריות שהבאתי. פתאום היא הייתה שוב הבת של צמח, ופתאום הרגשתי שאני יכול להרוג אותה, ככה, על המקום. ואז חשבתי על הדואר שלי, שחיכה שבוע בתיבה עד שפתחתי אותה, ועל הפתק מבעלת הבית שאמר לי שאני צריך לעזוב את הדירה תוך יומיים, ואיך שהוא היה שם בתיבה, שבוע שלם, ביחד עם כל השטויות של הדיוור הישיר.